

FOAIE PAROHIALĂ FEBRUARIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

LUPTA SPIRITUALĂ II

*„Domnul Dumnezeu
vostru merge cu voi,
ca să vă salveze”*

În Cartea Înțelepciunii, din Vechiul Testament, ni se spune că „Dumnezeu este totul. Ca să-l lăudăm pe Dumnezeu nu ne sunt de ajuns cuvintele. Căci toate cuvintele înseamnă: „El este totul” (Ben Sirah 43,27).

Ar trebui, poate, să ne întrebăm dacă „Dumnezeu este totul” pentru fiecare dintre noi? Pe cine iubim și de cine ascultăm noi cel mai mult în viață, a cui voință o împlinim cel mai des, a lui Dumnezeu sau a noastră? Probabil vom răspunde fără să ne gândim prea mult: voința lui Dumnezeu! Dar este chiar așa?

De când Dumnezeu l-a creat pe

om, la tot învățat și l-a tot îndemnat să-l asculte, dar omul spunea una și făcea alta. La începutul Scripturii găsim aceste cuvinte: „Recunoaște deci în inima ta că Domnul, Dumnezeul tău, te învață cum un om îl învață pe copilul său” (Deuteronom 8,5).

Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, Dumnezeu, în nespusa sa

iubire, îl trimite pe pământ pe însuși Fiul său, sperând că pe El îl vor asculta (vezi parabola vierilor din *Matei* 21,33-41). Așadar, „După ce în trecut a vorbit în multe rânduri și în multe moduri părinților noștri, prin profeți, Dumnezeu, în aceste zile din urmă, ne-a vorbit nouă prin Fiul...” (*Evrei* 1,1-2).

Dumnezeu, care este Iubirea și Bunătatea infinită, ne-a învățat în diferite rânduri și în diferite moduri ce trebuie să facem pentru a ne comporta ca adevărați fii ai săi. Însuși Dumnezeu Tatăl ne-a spus: „Acesta este Fiul meu cel iubit, în care este plăcerea mea; ascultați de el!” (*Matei* 17,5). Apoi, Isus ne-a încurajat: „Învățați de la mine...”. (*Matei* 11,29). Iar Fecioara Maria, Mama Fiului lui Dumnezeu și a noastră, referindu-se la atitudinea noastră față de Fiul său, ne-a îndemnat: „Faceți tot ce vă va spune!” (*Ioan* 2,5).

Nu ar fi mai bine pentru noi, pentru omenirea întreagă, dacă am asculta mereu de Dumnezeu? O, cum ar fi arătat astăzi acest pământ dacă oamenii ar fi ascultat mereu de Dumnezeu!

În Lupta spirituală, tot ce învățăm este doctrina lui Cristos, Regele cerului și al pământului. El ne-a învățat să nu ne încredem mai mult în noi înșine, ci să ne punem

încrederea deplină în El, să luptăm și să ne rugăm.

Dacă atunci când se dă o luptă este nevoie de un căpitan expert care să conducă bătălia și să îmbărbăteze soldații, care luptă cu mai multă dăruire atunci când știu că se află sub comanda unui căpitan invincibil, oare Lupta spirituală nu are și ea nevoie de un asemenea Căpitan?

Dacă suntem hotărâți să luptăm și să învingem orice dușman, atunci este imperios necesar să-l alegem pe Isus drept Căpitan al nostru. El a învins lumea și pe principele întunericului și fără El, noi nu putem face nimic. „Noi nu suntem în stare de la noi înșine nici să gândim ceva, ca și cum ar veni de la noi...” (*2Corinteni* 3,5).

Dacă fără ajutorul lui nu putem avea nici măcar gânduri care să fie bune, cum vom putea combate singuri dușmani atât de puternici și să evităm atât de multe și de ascunse curse? De aceea, **ne rugăm ca el să ne încurajeze și să ne însuflețească întotdeauna cu harul său actual, ca să luptăm cu mai mult curaj; dacă Isus va lupta în noi, vom birui spre slava sa și spre cinstea Preasfintei Sale Mame, Fecioara Maria.**

„Voi astăzi vă apropiați de luptă împotriva dușmanilor voștri. Să nu

Viața interioară este o lucrare a harului care are nevoie de cooperarea noastră. Duhul Sfânt suflă vântul în pânzele corabiei noastre. Răspunzând, avem, ca să spunem așa, două vâsle: propriul efort și încrederea în Dumnezeu - certitudinea că nu ne va părăsi niciodată. **Ambele vâsle ne sunt necesare și trebuie să ne folosim de ambele brațe dacă vrem ca viața noastră interioară să progreseze.** Dacă una dintre ele lipsește, barca va merge în cerc, va fi foarte greu de controlat. Sufletul va „șchiopăta”, nu va reuși să progreseze, va deveni extenuat și se va prăbuși atât de ușor.

vi se înmoaie inima, să nu vă fie teamă, să nu vă înspăimântați și să nu tremurați înaintea lor! **Domnul Dumnezeuul vostru merge cu voi ca să se lupte pentru voi împotriva dușmanilor voștri, ca să vă salveze**” (Deuteronom 20,3).

Cel mai greu lucru este să te învingi pe tine însuși, cea mai grea bătălie este cu tine însuși, de aceea și victoria obținută va fi mai glorioasă decât oricare alta și mai iubită de Dumnezeu.

Așadar, pentru a ajunge la perfecțiunea creștină și pentru a o cuceri trebuie să ducem o luptă continuă și riguroasă împotriva noastră înșine, iar pentru aceasta trebuie să ne îngrijim de câteva aspecte foarte importante, ca de niște arme sigure și necesare, pentru a dobândi victoria și pentru a rămâne învingători în această bătălie spirituală. Dintre aceste aspecte, amintim ***lipsa de încredere în noi înșine și încrederea totală în Dumnezeu.***

Lipsa de încredere în noi înșine este atât de necesară în această luptă, încât, fără ea, trebuie să fim siguri nu doar că nu vom putea obține victoria dorită, dar nu vom putea învinge nici cea mai mică patimă a noastră. Noi suntem, din păcate, înclinați de firea noastră rănită spre o falsă stimă de noi înșine; de la noi înșine noi nu suntem nimic, cu toate acestea avem impresia că valorăm ceva și ne încredem în puterile noastre. Acesta este un defect destul de greu de recunoscut și nu este tocmai plăcut în ochii Domnului, care iubește și voiește în noi o sinceră cunoaștere a acestui adevăr

neîndoielnic, și anume, că orice har și virtute provin în noi numai de la el, izvorul oricărui bine: „Noi avem o astfel de convingere înaintea lui Dumnezeu prin Cristos. Nu că am fi noi în stare de la noi înșine să gândim ceva, ca și cum ar veni de la noi, ci competența noastră vine de la Dumnezeu” (2Cor 3,5). „Ce ai ce nu ai primit? Dar dacă ai primit, de ce te mândrești ca și cum nu ai fi primit?” (1Cor 4,7).

Încrederea pe care o avem în Dumnezeu trebuie să fie totală, sperând și așteptând doar de la El orice bine, orice ajutor și biruință. De la noi înșine nu așteptăm decât căderi, de aceea trebuie să înarmăm inima noastră cu o vie încredere în Domnul. „Fără mine nu puteți face nimic!” (Ioan 15,5).

Văzând cu ochiul credinței atotputernicia și înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu, căruia nimic nu-i este imposibil, să-i cerem să ne dăruiască tot ce e necesar pentru viața spirituală și pentru totala victorie asupra noastră, dacă ne aruncăm cu încredere în brațele sale. Acela care și-a pus încrederea numai în Dumnezeu nu a rămas niciodată fără ajutor.

Părerea exagerat de bună despre sine este atât de subtilă și atât de proprie omului încât, cu viclenie, aproape întotdeauna trăim în neîncrederea care ni se pare că o avem despre noi înșine și în încrederea pe care credem că o avem în Dumnezeu.

Putem cunoaște că avem încredere în noi înșine și nu în Dumnezeu, atunci când, dacă am căzut într-un păcat sau greșală, ne

neliniștim, ne întristăm și suntem surprinși de un sentiment de a nu mai putea merge înainte și de a face bine. Acesta este un semn sigur că tu te încredeai în tine și nicidecum în Dumnezeu.

Acela care în mare parte nu se încrede în sine și se încrede în Dumnezeu, când cade, nu se miră, nu se întristează și nu se mâhnește, recunoscând că aceasta i se întâmplă din cauza slăbiciunii sale și a puținei sale încrederi în Dumnezeu.

Omul care se încrede mai puțin în sine se încrede cu mai multă umilință în Dumnezeu și, cu o mare durere că l-a ofensat pe Dumnezeu, liniștit și împăcat, continuă apoi lupta cu îndrăzneală și prigonește până la moarte cu mai mult curaj și cu hotărâre pe „dușmanii” care-l împiedică în lupta sa spirituală.

Toată forța de a lupta și de a-i învinge pe dușmanii noștri

sufletești provine mai ales din slaba încredere în noi înșine și din încrederea în Dumnezeu.

Așadar, în fiecare zi a vieții noastre, în orice oră și în orice moment trebuie să avem prezent și să conștientizăm acest adevăr: toate darurile naturale sau câștigate, oricare ar fi ele - cunoașterea Sfintei Scripturi, darul evlaviei sau faptul de a-l fi slujit îndelung pe Dumnezeu - nu ne vor face să împlinim voința Domnului și Creatorului nostru, dacă în orice lucrare bună și reușită acceptată în ochii săi, nu suntem ajutați de harul particular al lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu însuși nu ne va întinde mâna pentru a face toate acestea. „**Căci cine te face mai deosebit de alții? Ce ai tu ce nu ai primit? Dar dacă ai primit, de ce te mândrești ca și cum nu ai primit?**” (1 Corinteni 4,7).

„Stăpâne, toată noaptea ne-am trudit, dar n-am prins nimic. Totuși, la cuvântul Tău, voi arunca năvoadele.” (Luca 5.5).

Munciseră toată noaptea – și fără rezultat. Știau bine ce trebuiau să facă, deoarece asta le era meseria și o făceau de mult timp. Dar toate acestea nu au fost suficiente pentru a le garanta reușita și se întorseseră oboșiți și cu năvoadele goale. Ne putem imagina descurajarea lor.

Știm cum se termină povestea – cu năvoade pline de pește. ***Dacă vrem să căutăm diferența dintre succesul de atunci și eșecul din noaptea de dinainte, răspunsul este clar: prezența lui Isus.***

Domnul folosește toate acestea pentru a le da lor – totodată și nouă – ***o foarte importantă lecție spirituală: nu putem realiza nimic fără Cristos. Fără El, încercările noastre vor aduce numai extenuare, tensiune, descurajare și dorința de a renunța; fără Cristos vom încerca să ne păcălim pe noi înșine, dând vina pe împrejurări pentru lipsa noastră de rezultate; fără Cristos, vom fi copleșiți de un sentiment de zădărnicie. Însă, cu El, răsplata este uriașă.***

(www.opusdei.org/ro)